

Sygn. akt **XXVII Ca 691/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Adrianna Szewczyk - Kubat**

po rozpoznaniu w dniu 09 maja 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **O. B. i M. B.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt II C 1057/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że punktowi czwartemu i ósmemu nadaje brzmienie: „nie obciąża pozwanego kosztami postępowania w sprawie”;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od O. B. i M. B. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty po 45 (czterdzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

SSO Adrianna Szewczyk – Kubat

Sygn. akt XXVII Ca 691/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 30 września 2015 r. powód O. B. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. kwoty 1.672 zł z ustawowymi odsetkami od 14.08.2014 r. do dnia zapłaty - tytułem odszkodowania za opóźniony lot.

W dniu 30 listopada 2015 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 18 grudnia 2015 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Pozwem złożonym 18 sierpnia 2015 r. powódka M. B. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. kwoty 1.672 zł z ustawowymi odsetkami od 14.08.2014 r. do dnia zapłaty - tytułem odszkodowania za opóźniony lot.

W dniu 16 listopada 2015 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 7 grudnia 2015 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy połączył sprawę z powództwa M. B. przeciwko (...) S.A. w W. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z powództwa O. B. przeciwko (...) S.A. w W..

W dniu 26 sierpnia 2016 r. powodowie złożyli wniosek z częściowym cofnięciem powództwa wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie otrzymanej przez każdego z powodów kwoty 1.303,02 zł tytułem należności głównej oraz kwoty 406,78 zł tytułem odsetek ustawowych oraz ograniczenie „żądaney kwoty zasądzenia do kwoty 88,27 Euro, tj. 368, 98 zł” wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 października 2015 r. do dnia zapłaty na rzecz każdego z powodów oraz zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 7 września 2016 r. w sprawie II C 1057/16 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie:

- **co do pozwu wniesionego przez O. B.: umorzył postępowanie w części, tj. co do żądania zapłaty kwoty 1.303,02 zł oraz co do odsetek liczonych od kwoty 1.672 zł za okres od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia 23 października 2015 r., zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz O. B. kwotę 97,56 z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 23 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od powoda O. B. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- **co do pozwu wniesionego przez M. B.: umorzył postępowanie w części, tj. co do żądania zapłaty kwoty 1.303,02 zł oraz co do odsetek liczonych od kwoty 1.672 zł za okres od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia 23 października 2015 r.; zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 97,56 zł z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 23 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od powódki M. B. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Apelację od powyższego wyroku wnieśli powodowie, zaskarżając go w części oddalającej roszczenie oraz w części rozstrzygającej w zakresie kosztów procesu, to jest w odniesieniu do punktów: 3, 4, 7, 8.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną interpretację terminu wymagalności roszczenia określonego art. 5 ust. 1 w i art. 7 ust. 1 (2) rozporządzenia (WE) 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w zw. z art. 481 § 1 k.c.;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób:
 - a) newszechstronny, tj. poprzez błędne przyjęcie, iż pozwana gotowa była wypłacić odszkodowanie dnia 18 sierpnia 2015 r., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynikało, iż pozwana od dnia 01 września 2014 r. posiadała wszystkie dane niezbędne do realizacji przelewu na rzecz powoda, co spowodowało nie uwzględnienie, roszczenia odsetkowego powoda w okresie od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia 23 października 2015 r.;
 - b) wadliwy, to jest poprzez błędne przyjęcie, iż wystąpienie z przedmiotowym powództwem było zbędne, a pełnomocnik strony powodowej odmawiał podania rachunku bankowego, właściwego do realizacji przelewu;
3. naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 6 k.c. poprzez arbitralne uznanie, iż powództwo M. B. zostało wniesione po uznaniu roszczenia w sytuacji, w której to strona pozwana winna wykazać fakty, potwierdzające uznanie roszczenia przed wytoczeniem powództwa;

4. naruszenie prawa procesowego, to jest przepisów działu VI Kodeksu postępowania cywilnego poprzez błędne zastosowanie przepisów dotyczących postępowania uproszczonego dla spraw połączonych do wspólnego rozpoznania;
5. naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 98 § 1 zw. z § 2 k.p.c., poprzez nie uznanie powoda za stronę wygrywającą postępowanie;
6. naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest poprzez błędne zastosowanie art. 103 k.p.c., przy wyborze normy rozliczenia kosztów procesu.

Wobec powyżej przedstawionych zarzutów wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz strony powodowej kwoty po 45,32 euro (189,44 zł zgodnie z kursem euro na dzień 14.09.2014 roku, to jest 4,19) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2015 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów zastępstwa procesowego z tytułu postępowania przed Sądem pierwszej instancji w wysokości po 647 zł oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego z tytułu postępowania przed Sądem drugiej instancji, według stawce odpowiadającej dwukrotności norm przepisanych.

Nadto wnieśli o dopuszczenie dowodu z dokumentu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej S.A. z dnia 18 sierpnia 2016 r., na okoliczność wytoczenia powództwa M. B. przed uznaniem roszczenia przez pozwaną, alternatywnie o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Sąd I instancji.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności należało wskazać, iż wbrew twierdzeniom apelujących rozporządzenie (WE) 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. nie określa daty wymagalności roszczenia wynikającego z art. 7 tego aktu, w szczególności nie stanowi, że kwoty przewidziane w rozporządzeniu są natychmiast wymagalne. Niewątpliwie zaś samo roszczenie ma charakter odszkodowawczy i wobec braku określenia w przepisie terminu początkowej daty jego wymagalności, zastosowanie będą miały przepisy prawa krajowego, czyli w przypadku Polski - art. 455 k.c. Stąd też Sąd Rejonowy prawidłowo określił początkową datę naliczania odsetek w sprawie.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. uznając, że email z 18 sierpnia 2015r., w którym pozwany zadeklarował wypłatę odszkodowania miał charakter uznania roszczenia. Ponadto w piśmie tym, niezależnie od numeru konta, strona pozwana zażądała kilku innych informacji, aby skutecznie dokonać przelewu (w żądaniu zapłaty z dnia 1 września 2014r. podano co prawda numery rachunków, ale bez określenia nazwy banku, waluty, w jakiej rachunek jest prowadzony, dodatkowo pozwany wniósł o przekazanie numerów I. oraz S.). Należało też zważyć, że pomiędzy reklamacją-wezwaniem do zapłaty, a uznaniem powództwa minął prawie rok, w związku z powyższym racjonalne było działanie pozwanego zmierzające do potwierdzenia numerów rachunku. Dalsza korespondencja emailowa pomiędzy podmiotem reprezentującym powodów a pozwanym wskazywała, że żądanie pozwanego nie zostało zrealizowane, a pełnomocnik kwestionował potrzebę przekazania niektórych danych. W tym miejscu należało również podkreślić, że naruszenie art. 233 k.p.c. nie może sprowadzać się do przedstawienia przez apelującego stanu faktycznego przyjętego na podstawie własnej oceny dowodów. Sąd ma bowiem prawo do swobodnej oceny dowodów, która dopóki nie jest całkowicie dowolna, nie może stanowić o naruszeniu art. 233 k.p.c. Innymi słowy, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Tymczasem powodowie nie wykazali, posługując się argumentami wyłącznie jurydycznymi, że Sąd Rejonowy naruszył ustanowione w art. 233

k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodowej dowodów, tj. przekroczył granice swobody wyznaczone logiką, doświadczeniem życiowym, zasadami nauki bądź nie dokonał wszechstronnego rozważenia sprawy pomijając część materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (tak też postanowienia SN z dnia 10 stycznia 2002r. II CKN 572/99 i z dnia 14 stycznia 2000 r. I CKN 1169/99, wyrok SN z dnia 9 grudnia 2009r. IV CSK 290/09, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013r. I ACa 698/13, wyrok SA w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013r. I ACa 1075/12, wyroki SA w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2013r. I ACa 1342/12 i z dnia 28 maja 2013r. VI ACa 1466/12).

Słusznie przy tym zauważył Sąd Rejonowy, iż do wniesienia powództw doszło w bardzo krótkim czasie od uznania roszczenia i przed podaniem pozwanemu oczekiwanych przez niego danych. Kwestia, czy powództwo M. B. zostało złożone tuż przed uznaniem roszczenia, czy tuż po nim nie miała większego znaczenia dla rozstrzygnięcia właśnie ze względu na brak właściwej reakcji pełnomocnika powodów na żądanie pozwanego co do umożliwienia przelania odszkodowania. Dlatego też Sąd Okręgowy oddalił w oparciu o art. 381 k.p.c. złożony w apelacji wniosek dowodowy, przede wszystkim jako spóźniony, ale również nieistotny dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.).

Całkowicie niezrozumiały był dla Sądu Okręgowego zarzut naruszenia prawa procesowego (bez wskazania zresztą konkretnego przepisu, który miałby zostać naruszony) poprzez rozpoznanie w postępowaniu uproszczonym spraw połączonych. Należało bowiem zauważyć, że wprost z art. 505 /3/ § 2 k.p.c. wynika możliwość łączenia spraw, o ile wynikają one z tej samej umowy lub umów tego samego rodzaju, co niewątpliwie w niniejszej sprawie miało miejsce. Bezspornie też ze względu na treść roszczenia i art. 505 /1/ k.p.c. sprawa należała do spraw, które powinny być rozpoznawane w postępowaniu uproszczonym, a konsekwencją zastosowania tego trybu był brak możliwości modyfikacji roszczenia, co powinno być wiadomym pełnomocnikowi powodów.

Odnośnie kosztów postępowania Sąd Okręgowy uznał, że właściwszym w niniejszej sprawie byłoby zastosowanie art. 102 k.p.c. i nieobciążanie pozwanego kosztami postępowania zważywszy, iż roszczenie powodów okazało się słuszne w znacznej części, co potwierdziło dokonanie wpłaty na rzecz powodów przez pozwanego w toku postępowania sądowego, niemniej jednak w dacie wytoczenia powództw i wydania nakazów zapłaty pozwany uznał już roszczenie i otwarta między stronami pozostawała jedynie kwestia dokonania przelewów.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy dokonał zmiany rozstrzygnięcia jedynie w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, o kosztach postępowania w II instancji rozstrzygając w oparciu o art. 98 k.p.c., biorąc pod uwagę, że apelacja okazała się praktycznie w całości niezasadna.

SSO Adrianna Szewczyk-Kubat